

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1903.

Leto IV.

Jesenske pesmi.

Jesenski čas . . .
 Moreči mraz
 po polju praznem gre;
 kjer bil je vrt,
 zdaj vlada smrt,
 podijo se meglé.

I.

Oj, pridi, sneg,
 zapadi breg,
 zamrzni, potok ti,
 da tja na led
 zadršat spet
 enkrat se bomo šli!

Po nebu pa belí obláčki
 v neskončne daljave plavajo;
 nad rekami lahne meglíce
 počasi in žalostno tavajo.

2.

In rekli so meglam obláčki:
 „Oj, pojdite z nami v daljni kraj,
 kjer sije nebeška zdaj pómlad,
 kraljuje cvetoči maj!“

Za njimi meglíce so plule
 na daljno, pusto ravan,
 kjer grenke so solze rosile
 na zemljo ves dolgi dan . . .

3.

Pred kratkim je cvela lepó še poljana,
 zdaj mrtva in pusta pred nami leži;
 prej s cvetjem in petjem je bila obdana —
 zdaj jata gavranov nad njo se podi.

Tako izpreminja čas ure nam jasne
 in venec življenja iz njih naredi,
 a kadar oko nam na veke ugasne,
 pozabljeni ležemo v krilo prsti!

Borisov.

